

M.J. Arlidge

Ghici care-i mincinosul

Traducere din engleză de
Monica Șerban

1

Luke ieși în grabă pe fereastra deschisă și se opri pe pervazul îngust din exterior. Se agăță de streășina din plastic de deasupra capului și se ridică. Streășina crăpă cu un zgomot de rău augur, amenințând să cedeze în orice clipă, dar Luke nu putea risca să-i dea drumul. Era amețit, fără suflu și foarte speriat.

O rafală de vânt rece ca gheața îl izbi cu forță, făcându-i pijamaua subțire din bumbac să fluture precum un zmeu scăpat de sub control. Deja nu-și mai simțea picioarele, iar răceala pietrei aspre i se strecură treptat în corp. Băiatul de 16 ani știa că trebuie să acționeze rapid, dacă voia să scape cu viață.

Încetul cu încetul, se apropie de margine și aruncă o privire dincolo de pervaz. Mașinile, oamenii păreau atât de mici, iar șoseaua tare și neiertătoare, atât de departe. Întotdeauna se ferise de înălțimi și, când se uită în jos de la ultimul etaj al casei, instinctul îl sili inițial să se retragă. Să se întoarcă înăuntru. Rămase totuși nemișcat. Nu-i venea să creadă ce urma să facă, dar n-avea încotro.

Se desprinsese de streșină, își apropie vârfurile degetelor de margine și se pregăti să sară. Începu să numere în gând. Trei, doi, unu...

Brusc, se pierdu cu firea și se retrase un pas în spate. Spinarea i se lipi de cadrul metalic al ferestrei și, preț de-o clipă, se odihni, închizând ochii ca să se împotrivească senzației de panică imensă care-l asalta. Dacă sărea, murrea. Oare mai există totuși o altă cale? Luke se întoarse cu fața spre geam și privi spre grozăvia dinăuntru.

Dormitorul său de la mansardă era cuprins de flăcări. Totul se petrecuse atât de iute, încât nu apucase să conștientizeze șirul evenimentelor. Se dusese la culcare ca de obicei, dar se trezise la scurt timp din cauza unui cor de alarme contra incendiului. Aproape că se rostogolise din pat, amețit și confuz, dând din mâini înainte și înapoi, într-o încercare zadarnică de a dispersa fumul gros care umplea încăperea. Reușise să se târască până la ușă, dar chiar înainte de a ajunge acolo, își dădu seama că e prea târziu. Scara îngustă care ducea spre dormitorul lui ardea dezlănțuit, iar flăcările uriașe își croiau drum spre prag.

Adolescentul care tremura din toate încheieturile privi cum întreaga sa viață dispăre învăluită de fum. Manualele lui, echipamentul de fotbal, lucrările sale de artă, posterele dragi cu FC Southampton, toate înghițite de flăcări. Cu fiecare secundă, temperatura creștea, iar fumul fierbinte și gazul se strângeau într-un nor amenințător chiar sub tavan.

Luke trânti fereastra și, pentru o secundă, temperatura scăzu din nou. Dar știa că momentul de răgaz va fi scurt. Când temperatura din interior va crește prea mult, geamurile vor exploda și-l vor lua cu ele în zbor.

Nu mai avea altă soluție. *Trebuia* să fie curajos. Se răsuci din nou, făcu un pas în față și, strigându-și mama, sări de pe pervaz.

2

Se apropia miezul nopții și cimitirul era pustiu, cu excepția unei siluete singuratice, care aluneca printre pietrele de mormânt. Crucile simple se înghesuiau printre cavourile de familie frumos ornate, multe dintre ele împodobite cu statui și sculpturi. Heruvimii și îngerii milostivi roși de vreme stăteau încremeniți și sinistri în lumina lunii. Helen Grace trecu în grabă pe lângă ei, strângându-și mai bine eșarfa de la gât pe care o primise cadou de Crăciun de la Charlie Brooks, colega ei. O adevărată mană cerească pentru o noapte ca asta, când bezna apăsa peste cimitirul din vârful dealului și temperatura scăzuse drastic.

Gerul puna stăpânire treptat peste împrejurimi și iarba scârțâi sub picioarele ei când ieși brusc de pe aleea principală, repezindu-se la stânga, spre colțul îndepărtat al cimitirului. Nu trecu mult și ajunse în dreptul unei lespezi simple, pe care nu existau nici nume, nici date, ci doar un simplu mesaj: „Pentru totdeauna în gândurile mele”. Piatra nu mai avea alte însemne și nu spunea nimic despre identitatea, vârsta sau sexul răposatului. Așa îi plăcea lui Helen, așa trebuia să fie, fiindcă acesta era locul de odihnă al surorii ei, Marianne.

Mulți criminali crapă fără să se știe de ei. Alții sunt incinerați rapid, iar cenușa le este răspândită în patru vânturi, parcă pentru a șterge orice urmă a existenței lor. Alții sunt îngropați în cimitirele HMP¹ dedicate celor pe care nu-i revendică nimeni, dar Helen nu putea permite ca un asemenea lucru să se întâmple și cu sora ei. Se simțea responsabilă pentru moartea lui Marianne și se hotărâse să n-o abandoneze.

Helen privi spre mormântul simplu și simți înțepătura sentimentului de vinovăție. Caracterul anonim al epitafului lui Marianne o mâhnea, ca de fiecare dată. Simțea degetul surorii ei îndreptat acuzator spre ea, dojenind-o că-i e rușine de carnea din carnea ei. Și nu era adevărat. În ciuda tuturor cele întâmplate, Helen încă o iubea pe Marianne. Însă notorietatea crimelor surorii ei atinsese asemenea cote, încât se văzuse nevoită s-o îngroape fără niciun fel de ceremonie, pentru a evita interesul scârbos al jurnaliștilor sau mânia îndreptățită a rudelor victimelor. Cheia siguranței era anonimatul. N-aveai de unde să știi cum vor reacționa oamenii dacă descopereau locul unde se odihnea, în sfârșit, criminala nesățioasă.

Helen fusese singura persoană prezentă la înmormântarea ei și avea să fie și singura care o va jeli. Fiul lui Marianne era încă dat dispărut și, fiindcă nimeni nu mai știa de existența mormântului, Helen trebuia să se lupte cu buroiunile și să-i cinstească amintirea așa cum se pricepea mai bine. Venea aici o dată sau de două ori pe săptămână, ori de câte ori turele ei sucite și programul de lucru haotic îi permiteau, dar întotdeauna în creierii

¹ His/Her Majesty's Prison — Închisoarea Majestății Sale (N.L.).

noptii, când nu exista riscul să fie urmărită sau luată prin surprindere. Își îndeplinea o datorie personală, dureroasă. De aceea Helen nu avea nevoie de public.

Înlocui florile din urnă și se aplecă să sărute piatra mortuară a lui Marianne. Se îndreptă de spate, rosti câteva cuvinte drăgăstoase și se-ntoarse să-și vadă de drum. Ea dorise să vină aici, nu se ferise niciodată de responsabilități, dar vântul îi îngheța sufletul cu bătaia lui rece și, dacă mai rămânea, ar fi suferit prea mult. Helen detesta să se îmbolnăvească, iar viața ei părea că oricum n-o să-i permită asta niciodată. Gândul patului de acasă și al unei păături calde deveni brusc foarte atrăgător. Grăbindu-se de-a lungul aleii, sări peste porțile încuiate de fier și se îndreptă spre parcare pustie și mohorâtă, unde nu exista decât Kawasakiul lui Helen.

Ajunsa lângă motocicletă, femeia se opri să studieze puțin locul. Din vârful dealului Abbey se zărea întregul Southampton. Panorama o înveselea ca de fiecare dată, mai ales noaptea, când luminile orașului sclikeau și licăreau, pline de promisiuni și de intrigi.

Dar nu și în noaptea asta. În timp ce privi orașul care îi devenise casă de atâta timp, i se tăie răsuflarea. De sus, vedea nu unul, nu două, ci trei incendii uriașe care cuprindeau orașul. Limbile portocalii și incandescente se înălțau în văzduh.

Southampton ardea.

3

Thomas Simms apăsă cu brutalitate claxonul și înjură violent. În ciuda orei târzii, traficul din apropierea aeroportului se dovedise crimă și pedeapsă din pricina descărcării unui camion. După ce, *în sfârșit*, ieși din ambuteiaj, Thomas porni spre casa lui din Milbrook. Nu peste mult timp, circulația se gătui din nou. Tre-cuse bine de miezul nopții. Ce naiba era cu traficul ăsta îngrozitor?

Schimbă posturile de radio unul după altul, căutând un buletin de știri, dar, fiindcă nu găsi decât emisiuni în care lumea suna să-și spună păsurile, închise iritat aparatul. Ce să facă? Ar fi putut s-o ia pe scurtătură, dar asta însemna să ocolească prin cartierul industrial de pe Empress Road și nu avea niciun chef să dea cu ochii de prostituatele care ieșeau la vânatoare de clienți pe la ora asta. Imaginea lor, pe jumătate dezbrăcate și tremurând din răspuseri, îl deprima întotdeauna și nu se simțea deloc în largul său când stătea la semafor, sub privirile peștilor și ale fetelor de noapte. Dacă ar fi după el, ar rămâne pe drumurile principale, dar sunetul tot mai apropiat al sirenelor îl făcu să se răzgândească. O mașină de

pompieri și o ambulanță se chinuiau să-și croiască drum prin învâlmășeala de autoturisme. Dacă se îndreptau spre el însemna că în față sunt probleme.

Băgă în viteză întâi și urcă pe buza trotuarului. Conduse așa vreo 20 de metri, înainte să vireze brusc la stânga, pe o stradă întunecată cu sens unic. Eliberat, călcă pedala de accelerație și trecu în goană pe lângă indicatorul de limitare a vitezei de parcă acesta nici n-ar fi existat. Își veni în fire și ridică piciorul de pe pedală, încetinind până la o viteză decentă. Dacă avea noroc, ajungea acasă în cinci minute, unde-și va săruta copiii și soția de noapte bună înainte să se prăbușească în pat. Nu merita să fie tras pe dreapta de vreun polițist acum, când capătul călătoriei se afla atât de aproape.

Lucra 16 ore pe zi la afacerea sa cu importuri de lângă aeroport și ducea dorul familiei, dar nu era vreun fraier. Deși simțea tentația de a trece pe roșu pe Empress Road, ca să scape de atenția nedorită a unui bărbat costeliv, îmbrăcat în niște colanți și care părea dependent de droguri, așteptă răbdător să se facă verde. Ignoră spectacolul neplăcut, gândindu-se la patul uriaș și cald care-l aștepta acasă.

Conduse prin centrul orașului, apoi porni pe șoseaua West Quay, înainte de a se îndrepta, în sfârșit, direct spre casă. Milbrook nu era un cartier șic, dar avea case solide din epoca victoriană și vecini decenti, iar liniștea domnea întotdeauna. Sau cel puțin așa părea, de regulă. În seara asta, gema de oameni, cei mai mulți dintre ei mergând spre Hillside Crescent, strada lui.

Thomas murmură în sinea lui. *Te rog, Doamne, sper să nu fie vreo petrecere.* Două dintre cele mai scumpe case fuseseră ocupate recent de niște derbedei și locuitorii

de aici nu mai dormiseră deloc. Dar, în ultima vreme, lucrurile se mai potoliseră și oamenii care se grăbeau spre Hillside Crescent nu arătau a petrecăreți, ci a părinți obișnuiți. Pe unii dintre ei îi recunosc. Făceau jogging, ca el, în fiecare dimineață.

Expresia de pe chipul lor îl alarmă totuși și, când se apropie de o cotitură a drumului, își dădu seama de ce păreau atât de îngrijorați. O coloană uriașă de fum se ridica spre cerul întunecat, iluminat de strălucirea anemică și sumbră a stâlpilor electrici. Casa cuiva era în flăcări.

Deloc de mirare că toată lumea se panicase, fiindcă majoritatea construcțiilor de aici aveau o vechime respectabilă și cam aceleași caracteristici ale epocii victoriene: parchet lustruit și scări interioare din lemn. Dacă incendiul trecea de la o casă la alta, cine știa cum și când se va termina? Îl cuprinse teama și mări viteza, claxonând agresiv ca să împrăștie din fața lui mulțimea de gură-cască. Dacă incendiul izbucnise aproape de casa lui? Își potoli bătăile inimii și-și spuse să nu reacționeze ca un idiot. Karen l-ar fi sunat dacă s-ar fi ivit vreo problemă.

Strada era blocată acum de trecători care mergeau agale, așa că Thomas urcă pe o bordură, opri mașina și coborî. Încuie ușa și o luă la fugă în josul străzii. Incendiul se afla chiar lângă casa lui! Altfel nu-și explica direcția fumului și numărul mare de oameni strânși la capătul îndepărtat al străzii. Începu să alerge mai tare, croindu-și drum printre oamenii care tresăreau speriați.

Reuși să iasă din mulțime, ajunse în dreptul aleii din fața casei lui. Priveliștea care-l întâmpină îi tăie răsuflarea și se opri brusc. Toată casa ardea în flăcări uriașe, care

ieșeau violent prin geamuri. Nu era un simplu incendiu, ci un infern.

Se pomeni pășind înainte fără să-și dea seama și, când întoarse capul, zări o vecină care-l ținea strâns de braț și-l conducea încet spre casă. Expresia de pe chipul ei era înspăimântătoare: un amestec de groază și de milă. Îi dădu fiori pe șira spinării. De ce-l privea așa?

Atunci Thomas îl văzu. Băiatul lui, fiul lui drag, Luke, zăcea pe iarbă, chiar lângă o tufă de dud, avea capul în poala altei vecine, care-i vorbea drăgăstos. Ar fi fost o imagine înduioșătoare, dacă nu l-ar fi izbit unghiul nefiresc al picioarelor lui, îndoite aiurea, și sângele care-i acoperea fața și mâinile.

— Salvarea e pe drum. O să fie bine.

Thomas nu știa dacă vecina minte sau nu, dar voia s-o creadă. Nu-i păsa de rănilor suferite de fiul lui, atâta timp cât băiatul încă trăia.

— Nu-i nimic, puștiule, tati e aici acum, rosti Thomas, lăsându-se în genunchi lângă el.

Pământul din jurul lui Luke era acoperit de frunze și crenguțe și, imediat, își dădu seama că fiul lui probabil sărise de la etaj. Dudul îi atenuase căderea și poate chiar îi salvase viața, dar de ce o fi sărit? De ce nu alergase să iasă pe ușă?

— Unde e mama? Și Alice? Luke, unde sunt ele, dragule?

Preț de câteva secunde, Luke nu spuse nimic, agonia ce-i chinuia trupul părând că-i răpise puterea de a vorbi.

— Le-a văzut cineva? urlă panicat Thomas pe un ton aspru și ascuțit. Unde naiba sunt?

Se uită din nou spre fiul lui, care voia să se ridice, în ciuda rănilor.

— Ce este, Luke?

Thomas se dădu mai aproape, lipindu-și urechea de buzele adolescentului. Luke trase aer în piept cu dificultate și izbuti să șoptească printre dinții strânși:

— Încă sunt înăuntru.

4

Helen Grace își flutură legitimația și se strecură pe sub cordonul întins de poliție, apropiindu-se cu pași repezi de centrul haosului. Trei mașini de pompieri erau parcate în fața depozitului Travell's Timber și peste 12 pompieri se luptau cu un incendiu de proporții monumentale. Chiar și de la o distanță considerabilă, Helen simțea căldura intensă care năvălea peste ea, asaltându-i părul, ochii și gâtul, dezvăluindu-și forța și apetitul pentru distrugere.

Depozitul Travell's Timber era unul dintre cele mai mari din Southampton, o afacere prosperă de familie, populară printre comercianții și constructorii importanți din Hampshire. Însă nimic din această afacere plină de succes nu va supraviețui nopții. Deși pornise destul de modest, micul centru se dezvoltase an după an, culminând cu construcția unui depozit uriaș, unde puteau fi găsiți bușteni de dimensiuni, forme și mărimi diferite. Helen privi clădirea uriașă cuprinsă de flăcări violente. Scheletul ei metalic se topea, ferestrele se făceau țandări, iar scânteile cădeau ca picăturile de ploaie din acoperișul care se dezintegra.

— Cine naiba ești? N-ai voie aici.

Helen se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de un pompier de la Departamentul de Urgențe și Incendii din Hampshire. Avea fața acoperită de funingine și de sudoare.

— Sunt inspectoarea detectiv Helen Grace, de la Departamentul de Incidente Majore, și am tot dreptul să...

— Poți să fii și Sherlock Holmes. Acoperișul e pe punctul de a se prăbuși și nu vreau pe nimeni în apropiere când se va întâmpla asta.

Helen aruncă o privire spre acoperișul cu pricina. Se încovoia văzând cu ochii, pe măsură ce focul mușca din el, în căutare de combustibil și oxigen proaspăt. Instinctiv, făcu un pas înapoi.

— Eliberează locul. N-ai ce să găsești aici.

— Cine e șeful vostru?

— Sergent Carter, dar e puțin ocupat acum...

— Cine e ofițerul de serviciu pentru investigarea incendiilor?

— Habar n-am.

Bărbatul porni înapoi spre mașinile de pompieri. Două dintre ele se îndepărtau deja.

— Pleci? întrebă Helen uluită.

— Nu mai avem ce să facem aici. Acum e important să nu se răspândească. Așa că suntem trimiși în altă parte.

— Ai vreo idee ce s-a petrecut? E posibil să fi fost doar un accident? Un scurtcircuit? O țigară aprinsă aruncată aiurea?

Pompierul epuizat îi aruncă o privire nesigură.

— Trei incendii uriașe în aceeași noapte. La o oră, unul după altul, în cascadă. Țsta nu e accident.

O privi fix și tăios.

— Cine naiba ești? N-ai voie aici.

Helen se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de un pompier de la Departamentul de Urgențe și Incendii din Hampshire. Avea fața acoperită de funingine și de sudoare.

— Sunt inspectoarea detectiv Helen Grace, de la Departamentul de Incidente Majore, și am tot dreptul să...

— Poți să fii și Sherlock Holmes. Acoperișul e pe punctul de a se prăbuși și nu vreau pe nimeni în apropiere când se va întâmpla asta.

Helen aruncă o privire spre acoperișul cu pricina. Se încovoia văzând cu ochii, pe măsură ce focul mușca din el, în căutare de combustibil și oxigen proaspăt. Instinctiv, făcu un pas înapoi.

— Eliberează locul. N-ai ce să găsești aici.

— Cine e șeful vostru?

— Sergent Carter, dar e puțin ocupat acum...

— Cine e ofițerul de serviciu pentru investigarea incendiilor?

— Habar n-am.

Bărbatul porni înapoi spre mașinile de pompieri. Două dintre ele se îndepărtau deja.

— Pleci? întrebă Helen uluită.

— Nu mai avem ce să facem aici. Acum e important să nu se răspândească. Așa că suntem trimiși în altă parte.

— Ai vreo idee ce s-a petrecut? E posibil să fi fost doar un accident? Un scurtcircuit? O țigară aprinsă aruncată aiurea?

Pompierul epuizat îi aruncă o privire nesigură.

— Trei incendii uriașe în aceeași noapte. La o oră, unul după altul, în cascadă. Țsta nu e accident.

O privi fix și tăios.

— Cineva s-a distrat puțin.

Mașina principală de pompieri se opri în dreptul lor și bărbatul se urcă pe locul din dreapta, cel al șoferului. Nu se mai uită la Helen deloc. O și uitase. El și echipa lui deja discutau despre următoarele provocări. Helen urmări cum girofarurile albastre dispar în josul străzii, apoi își îndreptă atenția spre dezastrul din spatele ei.

Câteva secunde mai târziu, acoperișul se prăbuși cu un zgomot infernal, trimițând spre ea un nor uriaș de fum și de cenușă fierbinte.

5

Thomas ridică mâna să-și acopere fața, apoi se năpusti în casă prin ușa principală. Imediat gura și plămânii i se umplură cu fum gros și funingine și începu să tușească. Era imposibil să vadă ceva. Fumul se strânsese sub tavanul holului, formând un nor impenetrabil. Nu făcuse decât câțiva pași și deja simțea că atmosfera insuportabilă îl va doborî. Monoxidul de carbon înghițea cu lăcomie orice urmă de oxigen.

Se prăbuși horcăind pe podea. Covorul arsese deja și, deși atingerea lui îi provoca o agonie îngrozitoare, jos aerul nu era plin de fum și putea respira mai ușor. Târându-se pe coate, se apropie de scara centrală. Dormitorul lui și al lui Karen se afla la etaj, iar camera lui Alice, chiar lângă a lor. Trebuia să ajungă acolo cumva. Karen avea grijă de copii în seara asta și în niciun caz nu plecase, lăsându-l pe Luke singur. Sigur *erau* pe aici, pe undeva.

Pe mâini îi apăruseră bășici, hainele începuseră să-i ardă mocnit și să sfârâie, dar el mergea mai departe. La un moment dat, se izbi de ceva tare și-și dădu seama că se află la capătul scărilor, sau ce mai rămăsese din ele.

Structura de bază nu dispăruse, dar totul se transformase radical. În loc de scânduri simple, bine lustruite, găsi mormane de lemn arzând, care scuipau către el scânteii de un portocaliu aprins.

— Karen?

Avea voce răgușită și slabă. În ciuda căldurii puternice care-i ardea gura și gâtulejul, strigă mai tare a doua oară.

— Karen? Alice? Unde sunteți?

Nimic.

— Te rog, scumpo. Vorbește cu mine. Tati e aici...

Se opri brusc, cuprins de o angoasă puternică, paralizantă. Tuși din nou și mai violent. Intra în criză de timp, trebuia să facă neapărat ceva. Își luă inima în dinți și urcă prima treaptă. Piciorul îi trecu direct prin ea, de parcă ar fi fost făcută din praf. Se împiedică ușor, dar se îndreptă iute de spate și o încercă pe următoarea. Din păcate, și aceasta se fărâmă. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla? Oare era real?

Se chinui cu a treia, a patra, a cincea, dar degeaba.

— Karen?

Glasul i se stinse și speranța i se risipi. Își plecă fruntea, înfrânt și epuizat, iar gândurile începură să i se învâlmășească din cauza lipsei de oxigen. Așa cum stătea acolo nemișcat, un miros nou îi pătrunse în nări. Semăna cu pielea arsă. Căută cu privirea în jos și tresări surprins când văzu că-i luaseră foc pantofii. La fel, și pantalonii. Și jacheta. Acum se transformase într-o flacăra umblătoare.

Întorcându-se, se repezi împleticindu-se spre ușa din față. N-avea să-și ierte niciodată că își abandonase soția și fițița, dar știa că va muri dacă mai stă aici. Trebuia să iasă de dragul lui Luke, dacă nu de al său.

Se năpusti pe ușă și se prăbuși pe iarba moale. Înainte să-și mai dea seama ce se întâmplă, oamenii îl rostogoliră de pe o parte pe alta ca să stingă flăcările. Așa cum zăcea acolo, cu fața în jos și mâinile atârându-i invers, surprinse sosirea mașinilor de pompieri și a salvărilor. Pompierii trecură în goană pe lângă el și, câteva clipe mai târziu, un paramedic îl ajută să se salte în capul oaselor.

— Fiul meu, șopti Thomas. Du-te la fiul meu.

Paramedicul răspunse, dar Thomas nu-l mai auzi. Întreaga lume amuțise în mod ciudat, deși nu știa dacă e din cauza rănilor sau a șocului. Femeia îi verifică ochii cu o lanternă, după care îi cercetă și gâtul, evaluând severitatea rănilor. Lui Thomas nu-i mai păsa ce se petrece cu el. Dacă n-ar fi fost Luke, ar fi murit mai degrabă fericit decât să se confrunte cu pierderea fetelor lui dragi. Dar chiar și așa, oricât ar fi fost de indiferent față de soarta lui, tot tresări surprins când paramedicul îi ridică mâna să-i ia pulsul. Jacheta lui arsese complet, ceasul dispăruse, iar când femeia se aplecă să-i atingă încheietura plină de bășici oribile, pielea se topi chiar sub degetele ei.